

Robert Knight

Kucsum, a mocsok
(részlet)

III.

A hold sápadt fényében egyetlen épeszű polgár sem vágott volna neki Geldonborg külső kerületi mellékutcáinak. A belvárosban és környékén ugyan világítottak az olajlámpák, a városi gárdisták jelenléte pedig biztonságot ígért, azonban a külső kerületekben bizony a nehéz spalettákat belülről elreteszelték, az ajtókat pedig igyekeztek eltorlaszolni. A kutyák vad ugatása éberségükről tanúskodott, no meg arról, hogy még ily' kései órán is akadnak, akik kihívják a sorsot maguk ellen.

Kucsum szándékosan lemaradva követte a kis csoportot. Az éjszaka számára csupán az az időszak volt, amikor a legkönnyebben megvalósíthatja tetteit. A sötétben jól látott, a szagok pedig messzebből árulkodtak neki, mint ameddig a legélesebb szemű ember elláthatott ilyentájt.

Vörös Reglem tartotta az ígéretét, bár az orgyilkos nem is várt mást. Vannak olyan tisztségek, ahol csak akkor maradhat tartósan valaki, ha minden körülmények között ragaszkodik adott

szavához. Az ilyesminek híre megy, s ez tiszteletet ébreszt ellenségben és barátban egyaránt.

Riald látszólag egyedül jött a találkozóra, ám Kucsum megérezte a közelben lapulók szagát, és nem sokkal később felfedezte őket. Örömmel konstataálta, hogy egyikük sem hajtott fel pár korsó bort vagy sört szíverősítőnek; neki tiszta fejekre volt szükség, nem pedig borgőzös alakokra. Vörös Reglem alighanem alaposan megválogatta az embereit. Riald nem kérdezősködött sokat, amiért Kucsum külön hálás volt; kész öröm olyasvalakivel együtt dolgozni, akivel fél szavakból is megértik egymást. A jelek szerint a csoportnak volt már gyakorlata az éjszakai rajtaütésekben, s az elejtett félszavakból az ork arra a következtetésre jutott, hogy azt hiszik, egy vitás kérdés rendezésében kérte a segítséget. S ez nem is állt olyan messze a valóságtól.

Kucsum megadta annak a háznak a leírását, ahol a Myorakh-lovag megszállt – délután külön elsétált arrafelé, hogy saját szemével győződjön meg, a madárka még nem repült el a kalitkából. Ezt követően két kisebb csoportra váltak szét, és úgy állapodtak meg, hogy éjfélkor találkoznak a helyszínen. Azt, hogy ki hogyan jut oda, a legkevésbé sem érdekelte az orgyilkost, mert az eddigiek alapján biztosra vette, hogy Vörös Reglem emberei időben ott lesznek.

Az ork szokás szerint egyedül indult útnak, és ezúttal nem viselte a kesztyűjét. Mindössze egy

kis gyertya lángjánál kormolta be annyira a csuklójából meredező pengét, hogy ne válhasson áru-lójává a felületén megcsillanó fény. A halott orgyilkost még a csoport érkezése előtt kituszkolta az ablakon, hogy kicsivel arrébb, egy emésztő-gödörbe taszítsa. Reggel persze megtalálják majd a testet, s bizonyára szárnyra kap majd egy-két szóbeszéd, ám akiket érint, azok már most is tudják az igazságot. Holnap rájuk is sort kell kerítenie.

Mielőtt ők kerítenek sort rá.

A hosszabb és veszélytelenebb útvonalat választotta, hiszen idejébe így is bőven belefért, hogy odaérjen. Ahogy várta, Riald és emberei már elfoglalták a helyüket, s csak a jelére vártak. A ház ablakai sötétben ácsóztak, semmi jele nem volt, hogy odabent a lovag ébren lenne. Pedig Kucsum biztos volt benne, hogy így van, hiszen még nincs éjfél, s ha minden igaz, akkor beszél majd lovagtársaival.

Kucsum megpróbált türelmes lenni, ám elég nehezen sikerült nyugton maradnia. Jobb híján a csillagokat kezdte számolgatni, és azon morfondírozott, ha csak negyedannyi aranytallérja lenne, mint ahány csillag van az égen, akkor gazdag ork lenne... talán a leggazdagabb ezen a világon.

Világosan Riald tudomására hozta, hogy a lovagra mindenképp élve van szüksége. Élve, de nem feltétlenül sértetlenül. A hallgatag kis fickó

alig észrevehetően bólintott, és ezzel le is zárták a kérdést. A lovag életben fog maradni...

Kucsum úgy becsülte, már csak percek lehetnek hátra éjfélig. Elvileg odabent, a házban a Myorakh-lovag ezekben a pillanatokban készül neki a mentális párbeszédnek, melyet rendtársaival fog folytatni. S alig egy fél óra múlva, remélhetőleg, pontos információkkal fog szolgálni Laxius hollétéről. Ha ezt megteszi, könnyű halála lesz. Kucsum nem volt idealista, tudta, hogy nem hagyhatja életben a lovagot, mert az figyelmeztethetné Laxiust.

A düh hirtelen támadt fel benne.

Ezerszer próbálta elképzelni, mi történhetett Csarabban. Ugyan a túlélők elmondtak neki mindent, amit fel tudtak idézni, ám Kucsum tartott tőle, hogy némileg eltúlozták a dolgokat. Mert ha csak a fele igaz, mit eddig megtudott Laxiusról, akkor élete legnehezebb kihívásával áll szemben.

Miféle pokoli lény lehet, aki egyedül kiirt egy falut? Aki nem kegyelmez sem nőnek, sem gyereknek, nem kímélve még a karon ülő kisdedeket sem?

Ezt senki nem úszhatja meg büntetlenül!

Laxius még rosszabb, mint Sinitor. Egykor azt hitte, nem létezik a varázslónál alávalóbb, aljasabb teremtmény ezen a világon, ám csalatkoznia kellett. Sinitornak azóta vége, s ha rajta múlik, Laxius is erre a sorsra fog jutni.

A hold arrébb vándorolt az égen, jelezve az idő múlását. Kucsum a zsigereiben érezte, hogy eljött a megfelelő pillanat, ám még kivárt egy kicsit. A rajtaütésnek tökéletesen kell sikerülnie.

Már jó fertályórával elmúlt éjjél, amikor végül megadta a jelet. Kutyaugatás törte meg a csendet, amibe dühös macskafújtatás társult. Elég hétköznapi hang ahhoz, hogy senki ne kezdjen gyanakodni, ugyanakkor elég hangos is egyben. Az árnyékok hirtelen megelevenedni látszottak, ahogy a nyolc bérenc elindult a ház felé. Kucsum egy pillanatig kivárt, ám ő is ott akart lenni az első között, nehogy valaki indulatában jóvátehetetlen hibát kövessen el.

A nyolc alak szinte egyszerre jutott be az épületbe; ki az ablakon, ki az ajtón, ki pedig a padlásfeljáró irányából. Mindenki tudta a dolgát, és mivel csaknem biztosra vehették, hogy a lovag az istálló melletti szobában alszik, így valamenynyien arrafelé indultak.

Kucsum a ház sarkánál járt, amikor egy dühös ordítás tudatta, hogy a lovag még nem alszik. Fegyvercsörgés hallatszott, majd egy éles csattanás, melybe hátborzongató hangok vegyültek. Mint amikor valakit szemöldökfával, deszkafallal egyetemben kettéhasítanak.

Az egész ház megélénkült.

Az orgyilkos nem tartott attól, hogy a szomszédok közül bárki is közbeavatkozna; a környék nem erről volt híres. A Myorakh-lovagnak is

alighanem jó oka lehetett, hogy éppen itt bérelt magának szállást, hiszen ez a hely nem elsősorban a jó közbiztonságáról volt híres. Talán erre is rá kellene majd kérdeznie...

Újabb halálsikoly.

Kucsum összeráncolta a homlokát. Az nem létezik, hogy minden Myorakh-lovag legyőzhetetlen legyen. Ha ez így lenne, akkor már régen legiázták volna egész Lekhtant, a környező birodalmakról nem is beszélve.

Tör koppant a deszkában, majd még egy. Valahol egész deszkák szakadtak ki a helyükről, ahogy a felbőszült lovag megpróbált kitörni, ám ellenfelei összeszokottan, higgadtan akadályozták meg szándékában. Kucsum az ablakhoz rohant, ahol elvileg a küzdelem folyt, ám már a zajból is kiderült, hogy annak helye időközben áttevődött az istállóba. Mivel így az egész házat meg kellett volna kerülnie, Kucsum gyorsan keresett egy alkalmasnak tűnő tuskót, s az ablak alá gördítette. A rögtönzött emelvény segítségével már nem okozott problémát az épületbe való bejutás, miközben a hangok alapján a Vörös Reglem biztosította különítmény egyik tagja komoly sebet kaphatott.

Az ork most már nem csupán a társai miatt igyekezett. Tartott tőle, hogy elragadja őket az indulat, és már nem a fogolyejtés lesz az elsődleges cél, hanem a bosszúállás. Márpedig egy

nekromanta tömérdek pénzt kérne el, hogy szóra bírja a halottat.

Bár még mindig hatan voltak egy ellen.

Újabb kiáltás.

Öten, helyesbített Kucsum dühösen, miközben átcsörtetett a szobán, ahol percekkel ezelőtt még a lovag hajtotta álmra a fejét. Érdekes módon sehol nem látott vértet vagy páncélt, ami azt jelentette, hogy a lovag valószínűleg most is viseli azokat. Hamar jöttek, vagy ez az átkozott így szokott aludni; nem törődve a kényelmetlenséggel és a fémbe pálló test savanykás szagával?

Vagy csak számított rájuk?

Kucsum elégedetlenül megrázta a fejét, miközben valósággal berobbant az istállóba, amelynek közepén a küzdelem folyt. A lovag egyelőre még tartotta magát, ám ellenfelei összeszokott módon harcoltak, s egyik sem volt olyan ostoba, hogy túl közel merészkedjen. Két bérenc kötelet tartott a kezében – egyikük oldalán hosszú, véres vágás húzódott, de ez nem akadályozta feladata végrehajtásában –, készen arra, hogy gáncsot vessenek, másik kettő pedig hosszú keményfa rudakkal támadták a lovagot, amelyek elég hosszúak voltak, hogy megtaszítsák, ám ellenfelük ne érhesse el őket pallosával.

Riald töröket tartott a kezében, ám egyelőre még nem hajította el őket, bízott az emberei ügyességében. Kucsum csak egy másodperccel később vette észre, hogy egy tör már célba talált:

a lovag combjánál megtalálta az egyik eresztéken át az utat, ám alig kétujjjnyira fúródott csak bele a húsba. Ez a sérülés pedig aligha fogja hátráltatni a lovagot.

Kucsum a sisakrostélyt figyelte, melyen azonban túl kicsik voltak a lyukak, hogysem megpróbálkozzon egy altatóval bekent tüske célba juttatásával. Ráadásul a lovag túlságosan gyorsan mozgott, egyszerre igyekezett minden irányban védekezni.

Az egyik bérenc hirtelen felnyögött, és két kézzel kapott a felhasított gyomrából előbuggyanó belek után, ám ez a gyors csapás egyben a lovag végzetét is jelentette. A mögötte figyelők ekkor rántották meg a kötelet, elkaszálván a lovag lábát, aki mindent megtett annak érdekében, hogy valahogy talpon maradjon, de ehhez egy pillanatra le kellett eresztenie a pallosát. Az első botdöfés jobb oldalon találta el a sisakot, és még inkább kibillentette a lovagot az egyensúlyából, a másik támadás pedig a mellkasát érte. A pallos kifordult a lovag kezéből, és Riald résen volt, azonnal felkapta. A botos bérenc ekkor tört feszített a nyakpánt részébe, miközben ketten villámgyorsan összekötözték a lábát.

A túlerő végül győzedelmeskedett.

Kucsumot lenyűgözték az események. A lovag nem adta olcsón a győzelmet, és ez komoly tanulságul szolgált. Ha Laxiusra fáj a foga, sokkal

körültekintőbbnek kell majd lennie, máskülönben a bosszúja beteljesíthetetlen marad.

Amikor a társai végeztek a lovag megkötözésével, Riald intett az orknak, mintegy átadva ezzel a foglyot. Kucsum odalépett a legyőzött mellé, és rövid próbálkozás után levette a fejéről a sisakot. Látni akarta az arcát, hogy lássa azt is, ha hazudik. Bár, ha csak a fele igaz, amit a lovagok büszkeségéről állítanak, ez inkább leharapja a nyelvét, hogysem beszéljen, ám hazudni nem fog.

– Eddig szólt a megállapodás – mondta halkan Riald, s meg sem várva az orgyilkos beleegyezését, embereivel egyetemben felszívódott az árnyékok közé. Kucsum még hallotta, hogy összeszedik a halottaikat, ám nem kutatták át az épület fájdalomdíj gyanánt. Vörös Reglem maradéktalanul betartotta a megállapodásukat.

Ez alighanem azt jelzi, lesz még munkája az orgyilkos számára. Következésképpen az Olta-lom Testvériséggel szemben legalább van egy erős támogatója. Persze a helyzet gyorsan változhat, ám Vörös Reglem már bizonyította jó pár alkalommal, hogy szereti megválogatni, kikkel dolgozik együtt.

Kucsum a lovagra pillantott. Túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy máris teljes jogú tagja legyen egy lovagrendnek, legalábbis az orgyilkos ismeretei alapján. Talán végrehajtott valami rendkívüli tet-

tet, vagy egyszerően csak fiatalabbnak néz ki, mint ahány éves valójában.

Némán bámultak egymásra.

A lovag még mindig zihált, fiatal arcát kosz, izzadság és vér mocskos keveréke borította. Néha megrándult, mintha valami seb kínozná, ám az orgyilkos a combján lévő kétujjnyi vágáson kívül nem igazán látott rajta vérző sérülést. Igaz, ha valakit arcon csapnak vagy mellkason döfnek egy alkar vastagságú rúddal, az azért eléggé fájdalmas tud lenni.

Legszívesebben nyomban a lovagnak szegezte volna a kérdéseit, ám nyugalmat erőltetett magára. Az idő egyelőre neki dolgozott, s abban biztos volt, ha a foglya esetleg megkísérelne azon a bizonyos láthatatlan gondolati nyelven kapcsolatba lépni bárkivel, akkor azt időben észreveszi, és megteszi a megfelelő ellenlépéseket. Elvégre úgy senki nem képes koncentrálni, hogy közben egyenként kiverik a fogát, vagy, mondjuk, hosszú tüket szúrnak a körme alá. S bár Kucsum nem volt híve a kínzásnak, épp eleget tudott róla, hogy mindenféleképpen válaszokat kapjon.

Egy méretes szalmabála alkalmas ülőhelynek tűnt, ezért odahúzta a lovag mellé, és kényelmesen elhelyezkedett rajta. Igyekezett egy pillanatra sem szem elől veszíteni a fickót, ám közben olyan flegmán viselkedni, amennyire csak lehet. Ha megfélemlíteni nem is tudja a lovagot, annyit talán elérhet, hogy felkelti a kíváncsiságát, s ez

már fél siker lenne. Jobb kezét szándékosan nem rejtette el; talán a csontból előmeredő penge látványa szóra bírja majd.

Akár félelemből, akár kíváncsiságból...

Némán bámulták egymást. A lovag arcán düh, undor és megalázottság keveredett, míg Kucsum vonásai nem árulkodtak semmiről. Türelmesen várt, bízva abban, hogy türelme tovább tart, mint foglyának.

– Orvul támadtatok! – A loagnak fogyott el hamarabb a türelme, és minden keserűségét ebbe a két szóba sűrítette.

Kucsum halványan elmosolyodott, és bólintott.

– Rettegjétek Myorakh hatalmát! – tajtékzott a lovag, noha csupán a fejét tudta mozdítani a szoros kötelek miatt.

Az ork nem válaszolt.

– Hamarosan bosszút állnak értem! – A lovag olyan eltökéltséggel ejtette ki ezeket a szavakat, mintha a felmentő sereg máris az ajtó előtt toporgna. – Társaim eljönnek majd, és akkor könnyörögni fogsz a halálért...

Kucsum jól megfontolt szándékkal a lovag arcába köpött; már egy ideje erre a célra gyűjtögette nyálát.

– Ugyan, miféle társai lehetnek egy magadfajta, szájalomra méltó szerencsétlennek, aki loagnak hiszi magát, csak azért, mert páncélt viselhet? – kérdezte olyan szemtelen hangsúllyal,

mintha egy tejfelesszájú tanoncot akarna kioktatni.

A Myorakh-lovag szája szinte habzott a dühtől.

– A társaim nemes lovagok, akik olyan hatalmat képviselnek ebben a világban, amikről te soha nem is álmodhatsz, ostoba pondró!

Kucsum barátságosan oldalba rúgta a lovagot. Éppen csak annyira, hogy annak összekoccanjanak a fogai.

– Nemes lovagok, mi? Egy emésztőgödörben is különbet találok bármelyikötöknél!

A lovag beharapta a szája szélét. Látszott rajta, majd' szétveti a düh, de valami emberfeletti akarat erővel sikerült megfékeznie indulatait. Sötét tekintete nem sok jót ígért.

– Ki küldött? – kérdezte egy jó percnyi hallgatás után, mely alatt le nem vette volna a tekintetét az orkról.

Kucsum megvonta a vállát.

– Számít? – kérdezett vissza.

A lovag megpróbálta leköpní az orkot, ám ügyetlennek bizonyult, és a nyál bő arasszal elvétette a célpontot.

Kucsum felnevetett.

– Ugyan! Csak ennyire telik tőled?

– Végezz velem, vagy engedj el! – A lovag nem alkudozott, egyszerűen véget akart vetni kiszolgáltatott állapotának. – Ígérem, élve távozhatsz...

Az orgyilkos megcsóválta a fejét.

– Persze, persze... Mondjuk karok nélkül, ugye? – Próbált semleges hangon beszélni, de nem volt könnyű elfojtani az indulatait. – A Myorakh-lovagok híresek arról, hogy kegyelmet gyakorolnak a gyarló köznép felett, akik voltak olyan ostobák, és az útjukba kerültek... Hogy aztán koldusként tengetve életem, Myorakh dicsőségét hirdethessem, nem igaz? Köszönöm, nem kérek belőle!

– Akkor mit akarsz?

Kucsum megnyalta a szája szélét.

– Keresek valakit. Valakit, akivel akad egy kis elszámolnivalóm. Laxiusnak hívják, és...

Eddig jutott, amikor a fogoly harsány hahotába kezdett. Még nyomorúságos helyzete sem akadályozta meg abban, hogy félig felülve majd' megfulladjon a nevetéstől, és közben kövér könnyecseppek potyogtak a szeméből.

– Laxius! Laxius! – ismételte, miközben egyszerűen képtelen volt megfékezni jókedvét.

Kucsum dühösen rúgta oldalba a fickót.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte baljós arc kifejezéssel. Dühös volt magára és a fogolyra egyaránt, mert Laxius nevének említése nem válthatott volna ki ilyesféle reakciót senkiből. Vagy ha igen, annak kell, legyen valamiféle magyarázata.

A lovag nem felelt, miközben majd' belepusztult a röhögésbe, mely olyan ordenárénak, trá-

gárnak tűnt jelen helyzetben, hogy Kucsum, elvesztve eddigi önuralmát, felpattant a szalmabáláról, és hatalmasat rúgott a lovag oldalába. Eme meggondolatlan tettnek azonnal meglett a következménye: s miközben az ork úgy érezte, apró szilánkokra törtek szét a csontok a lábujjában, azt a kérdést is feltehetette magának, vajon kinek fáj jobban a rúgás. Mert bizony a lemezzért átkozottul kemény tud lenni...

Annyit mindenesetre elért, hogy a lovag végre ismét tudatában kezdett lenni a helyzetnek, és a röhögés csakhamar néma, gyűlölettel teli pillantásba fordult át. Igaz, ez beletelt néhány percbe, ám ez idő alatt Kucsumnak is sikerült megfelekezni a lábfejében terpeszkedő fájdalomról. Az ork számára nem kevés erőfeszítésbe került, hogy visszafogja magát, és ne vágja el a fogoly torkát. Ám szüksége volt rá, egy darabig mindenképp. Csak amíg elmondja, merre keresse Laxiust. Utána vége.

– Laxiust keresem! – ismételte Kucsum teljesen feleslegesen, hiszen az iménti érzelmkitörés már elárulta, hogy szavai eljutottak a lovag elméjéig.

A fogoly nem válaszolt.

Az orgyilkos egy pillanatra eltöprengett azon a lehetőségen, hogy az iménti, fékevesztett röhögés talán csak egy beépített tudati védelem, amely meggátolja, hogy Myorakh-lovagjai elárulják társukat, ám valahol egészen mélyen sej-

tette, a gúny testesült meg előtte az elmúlt percekben. A gúny, melynek ő maga volt a célpontja.

– Ígérd meg, hogy azonnal megölsz, miután elárulom, hol találod! – mondta végül a lovag, és Kucsum ismét eltöprengett azon, hogy csak a füle csalta meg, vagy nyilvánvaló gúnyt hallott ki ebből a pár szóból is.

– Mindketten tudjuk, hogy úgy lesz – bólintott hidegen, szájalom nélkül.

A lovag alig észrevehetően elmosolyodott.

– Akkor jó... – Hangja észrevehetően megkönnyebbült, bár a gúny továbbra sem tűnt el. Mintha tudna valamiről, amiről az orknak fogalma sincs. – Laxius kelet felé halad, Guarniborg felé. Nagyjából két nap előnye van veled szemben. Ott utolérheted, mert van néhány apróság, amit el kell intéznie...

Kucsumnak csupán sejtése volt arról, miféle apróságokról lehet szó, de nem irigyelte Guarniborg lakóit. Ugyanakkor bízott benne, hogy Laxius nem bukik el, s így nem kell lemondani arról a bosszúról, amit saját kezűleg akart beteljesíteni.

– Ennyi? – kérdezte az orgyilkos hitetlenkedve. Túl egyszerűnek tűnt, hogy igaz legyen. Mégis, érezte, hogy a lovag igazat mond. Nem volt értelme, hogy hazudjon.

A lovag bólintott, majd kicsit hátrahajtotta a fejét, hogy jobban feltáruíjon a páncél által vé-

dett torka. Úgy viselkedett, mint egy birka, amelyik önként megy a kés alá.

Kucsum a szemöldökét ráncolta.

Valami határozottan nem tetszett neki a fogoly viselkedésével kapcsolatban. Valahogy túl készséges volt. Megadta a kért információt, ami persze akár hazugság is lehet, és szemmel láthatóan felkészült a halálra is. Vajon mire készül?

Az ork tekintete végigfutott a foglyán, mintegy leellenőrizve, hogy a kötelek nem lazultak-e meg, vagy a Myorakh-lovag nem próbálkozik-e valamely más módon egy utolsó, kétségbeesett szabadulási kísérlettel. Fordított helyzetben ő az utolsó pillanatban támadna, egy lapra téve fel mindent.

– Tedd már meg! – sziszegte a lovag gyűlölettel teli hangon.

És Kucsum megtette.

Csak egy döfés volt az egész.

Még tört sem kellett rántania, csak a jobb kezét megmozdítania.

A torkot vette célba, s azon keresztül az agyat. A szúrás gyors volt és halálos. A lovag teste még egyszer, utoljára megrándult, majd mozdulatlanná vált. Az ork tudta, hogy végzett foglyával, mégis, valami belső, megmagyarázhatatlan okból kifolyólag a páncél oldalsó eresztékeinek nyílásán keresztül szíven szúrta a lovagot.

A test ezúttal már nem reagált, igazolva, hogy már az első döfés végzett vele, ám Kucsum

rendkívül kényelmetlenül érezte magát. Nem az zavarta, hogy ölt, még csak az sem, miszerint áldozata semmit nem tehetett ellene... Egyszerűen nem érezte biztonságban magát.

Felállt, és kicsit megrázta magát, mint ahogy a kutya teszi, ha esőről száraz helyre ér. Ám ez sem segített. Súlyos teher nyomta a vállát, melyet egyedül kellett cipelnie. Tudta, minden porcikájában érezte, hogy Gorgond völgyének halottai nem nyugodhatnak békességben addig, amíg Laxius él.

– Jövök! – suttogta maga elé. – Jövök, Laxius!